

De onderstaande tekst is een inleiding van Henry Mensing, gehouden tijdens de landelijke Urantia bijeenkomst op 21 augustus 2010.

De heilige familie en haar wortels Lezing voor de Urantiabijeenkomst op 21 Aug. 2010 te Werkhoven.

Beste mensen,

U hebt ervoor gekozen om hier te zijn i.p.v. bij Sail Amsterdam of het houthakkersfeest te Lage Vuursche.

U moet dus wel een hele goede reden hebben om niet daar maar hier te zijn. Nu die reden is natuurlijk ons Urantia Kerstfeest. We vieren de geboorte van een heel bijzonder kind en wat kun je bij een geboorte dan beter doen dan om over familie te praten. Dat is dus wat wij hier vandaag ook gaan doen. In mijn referaat zal ik mijn kijk op familie toelichten.

Als ik dit eminente gezelschap overzie en ik mij besef hoevelen van u al veel langer met het boek bezig zijn dan ik, vraag ik me af: Wie ben ik dat ik u iets zou kunnen vertellen over het boek.

Ik zit/sta hier dan ook met enige schroom. Welnu, het is niet anders en ik hoop dat u na mijn lezing er, al is het maar heel iets, van hebt opgestoken.

Het Thema van mijn lezing is de volgende uitspraak van Jezus: "Maar wie is, per slot van rekening, mijn moeder en wie zijn mijn broeders?" UB: (1722.1) 154:6.5

Deze belangrijke vraag, gesteld op zondagmorgen 29 mei in het jaar 29 onzes Heren, wordt ook heden dage nog regelmatig gesteld. Denk aan Tante Esselien, beter bekend als Tante Es, een alter ego van Jurgen Rayman die haar gast in zijn show: "Rayman is laat," altijd de volgende vraag stelt: "Vertel mijn schatje: Wie is je vader, wie is je moeder?" Ook de welbekende en helaas veel te vroeg overleden Ischa Meijer stelde zijn gasten altijd de vraag naar zijn of haar familiebanden.

Allereerst zal ik trachten een klein overzicht te geven van de wordingsgeschiedenis van het volk Israël. Daarna kom ik op Bijbelse geslachtslijsten en daarmee samenhangend op een klein beetje getalsymboliek. Vervolgens ga ik het met u hebben over het begrip familie en grootfamilie om uiteindelijk bij de familie van Jezus uit te komen. Daarna volgt een conclusie waarmee u het geheel en al oneens mag zijn.

Dan begin ik nu met de wordingsgeschiedenis van het volk van Israël.

Ik ben met de roman: "De belofte aan Rachel," geschreven door de welbekende en helaas op 12 juli 2005 overleden Antwerpse auteur Hubert Lampo bezig. Voor de kroniek van het Hubert Lampo Genootschap: "De Scheldebode" genaamd, ben ik bezig een artikel te schrijven dat gaat over het verhaal van Jozef in Egypte en hoe hij zijn familie redde. De belofte aan Rachel, de roman die Hubert daarover maakte geeft een totaal andere interpretatie van het overbekende Bijbelverhaal uit Genesis.

Jozef is hierin niet de goedgezak die Egypte en de omliggende landen van de hongerdood redde, inclusief zijn vader en elf broers met vrouwen en kinderen terwijl zijn broers hem schandalig hadden behandeld en hij op miraculeuze wijze onderkoning van Egypte werd. In Lampo's boek was hij niets meer of minder dan een niets en niemand ontziende despoot die alleen maar oog had voor zijn eigen

heil en welzijn en zich niets aantrok van wie dan ook.

Jozef was een Hebreëër afkomstig uit een familie van eer en aanzien. Hij stamde weliswaar af van nomaden maar zijn vader was een sjeik die in goeden doen was. Het ontbrak ze aan niets. Desondanks was deze familie in de ogen van mensen uit de echte beschaafde wereld, de Egyptenaren niets meer of minder dan barbaren die ongemanierd en ruw waren. De Tokkies van de toenmalige beschaving zou je kunnen zeggen.

Dat deze Jozef ooit onderkoning kon worden en in feite de Farao was want de echte Farao was in het boek van Lampo in die periode een slappeling die vrede nastreefde maar in feite het meest wrede regime dat er zo ongeveer in Egypte geweest was, onwetend steunde, was dus absoluut onmogelijk en dat het desondanks gebeurde, was dus niets meer of minder dan een Godswonder.

Aangenomen wordt dat de Farao waarvan sprake is, Echnaton was, ook wel genaamd: Amenhotep IV, Achnaton, of Akhenaton. Over data m.b.t. zijn regeerperiode zijn de meningen verdeeld: aangenomen wordt dat hij ergens regeerde tussen 1388 en 1324 v. Chr. Hij was de man van de bijzonder fraaie koningin Nefertete en vader van de welbekende en vroeg gestorven Farao Toet-Anch-Amon.

Egypte werd in die tijd, zo nemen historici en bijbelvorsers aan, geregeerd door buitenlanders, namelijk de Hyksos. Een heleboel bronnen maken dat aannemelijk. Er zijn echter ook, weliswaar minder, bronnen die deze theorie ontkrachten. Als de Hyksos regeerden, is het misschien iets minder verwonderlijk dat Jozef, immers ook een buitenlander, zo hoog in de hiërarchie kon stijgen.

Hubert Lampo heeft van dit gegeven een prachtige roman gemaakt die dat Bijbelverhaal volledig op de kop zet en daarmee refereert hij aan het Germaanse schrikbewind dat hij als jongeman, hij is van 1920, zo goed en indringend heeft meegemaakt en beleefd.

Voor de Bijbelschrijver echter was het klip en klaar: door Gods toedoen was Jozef de uitverkorene die zijn familie en daarmee de overleving van Jacob, de laatste stamvader, zijn zonen en dus uiteindelijk van het uitverkoren volk veilig stelde.

Je zou ook kunnen zeggen dat het voortbestaan van de Joodse natie, die nooit echt als natie heeft bestaan en derhalve een mythe is want gegrondvest op onwaarschijnlijke en mythische verhalen, maar dat gekoesterd wordt door de Joodse machthebbers en godsdienstfanatici om aanspraak op het Beloofde Land te kunnen maken, in den beginne voortdurend aan een zijden draadje heeft gehangen.

Het begon allemaal met Abram, later Abraham geheten die geen zoon kon krijgen er daarom er maar eentje maakte bij zijn slavin Hagar. Toen zijn vrouw Sarai op 100 jarige leeftijd alsnog een zoon kreeg, stuurde Abraham, op instigatie van Sarai, wier naam inmiddels veranderd was in Sara, zijn slavin Hagar en haar en dus ook zijn zoontje Ismaël, de woestijn in.

In die tijd stond dat gelijk aan een doodvonnis. Hagar en Ismaël overleefden dankzij Gods ingrijpen en uit Ismaël is uiteindelijk een groot volk ontstaan: de Ismaëlieten. De Israëlieten (let op het verschil: 1 letter!!) hebben later, o ironie, nog heel wat te stellen gehad met dat volk.

Nadat Hagar en Ismaël hun dood tegemoet waren gegaan, kreeg Abraham het bevel van God zijn zoon Isaäk te doden. Tja zo schiet het natuurlijk niet op met dat grote volk dat hem beloofd was. Ook dit loopt allemaal goed af en als Isaäk groot genoeg is, krijgt hij twee kinderen: Esau en Jakob, een tweeling.

Jakob, de jongste van de twee, wiens naam hielenlikker betekent, troggelt op slinkse wijze en het eerstgeboorterecht en vaders zegen van Esau af. Om aan de toorn van Esau te ontkomen vlucht hij naar zijn oom Laban in Haran, het land waar opa Abraham vandaan kwam. Door zijn oom wordt de bedrieger zelf bedrogen maar na verloop van tijd keert hij terug naar zijn geboortegrond met zijn twee vrouwen en twaalf zonen: zes van de vrouw die hij niet wou maar toch interessant genoeg vond om zes zonen en een dochter bij te verwekken en twee: Jozef en Benjamin, de jongste, bij zijn lievelingsvrouw Rachel. Verder had hij nog bij de slavinnen Bilha en Zilpa vier zonen verwekt, eerlijk verdeeld over de beide dames.

Deze twaalf zonen: vier verschillende moeders dus en één vader, en dat is belangrijk, worden uiteindelijk de stamvaders van de twaalf stammen van Israël zoals vader Jacob later wordt genoemd en waar dus de Bijbelse en huidige staat naar vernoemd is.

Waarom vertel ik dit nu allemaal? Omdat de geschiedenis van Jezus en met name de familiegeschiedenis van Michael, wiens verjaardag wij hier vandaag op deze schitterende locatie vieren hier alles mee te maken heeft. Hoe dat dan zit en waarom de uitspraak van Jezus over zijn familie zo'n uitzonderlijke uitspraak is, zal ik nu uit de doeken doen. Om daar wat over te zeggen, moet ik eerst het begrip familie nog wat nader verklaren en hoe het in de Bijbel met dat begrip zit.

Ik verwijs wel heel erg veel naar de Bijbel maar we ontkomen er niet aan dat de Bijbel de basis is van drie van de vijf grote wereldgodsdiensten: Het Jodendom; het Christendom en de Islam. Bovendien verwijst het Urantia Boek regelmatig naar de Bijbel dus ik bevind mij wat dat aangaat in goed gezelschap. Terug nu naar diezelfde Bijbel. Ik heb trouwens voor dit referaat drie Bijbels geraadpleegd namelijk: De Nieuwe Bijbelvertaling; De Naardense Bijbel van Pieter Oussoren en De Biebel in de Twentse Sproake door Ds. Anne van der Meiden. Tja, je moet je moodersproake nu eenmaal niet verloochenen.

In de Bijbel stikt het van de geslachtslijsten. Als er een belangrijk figuur in de Bijbel optreedt, is er ook een geslachtslijst. Dat geldt zoals gezegd voor alle belangrijke figuren behalve voor Melchizedek. Die komt plotseling (zoals er wel meer plotseling gebeurt, zeker in het UB) bij Abraham op bezoek, waar hij vandaan komt, weet niemand. Zo plotseling als hij gekomen is, verdwijnt hij ook weer. Ik heb nog geen theoloog gehoord die zich daar druk om maakt of die daar een afdoende verklaring voor heeft. Meestal wordt het dan afgedaan met dat het wel een engel zal zijn geweest maar engelen die in de Bijbel optreden, worden ook als zodanig opgevoerd en zijn een kortstondige verschijning. Denk aan de Annunciatie van Maria. Deze aankondiging van Jezus' geboorte komt ook in het Urantia Boek voor. Van Melchizedek is dus geen geslachtslijst opgenomen en ook was zijn optreden niet echt van kortstondige duur. Het is, met het Urantia Boek in het achterhoofd wel te verklaren, maar vanuit Bijbels perspectief blijft dit een heel merkwaardig verschijnsel.

Nu terug naar de geslachtslijsten. Die lijsten geven aan dat de ten tonele gevoerde personen kosjer zijn en de juiste voorouders hebben. Ze gaan vaak terug tot de aartsvaders en derhalve tot Adam en Eva, de uiteindelijke voorouders van die aartsvaders. Op grond van die geslachtslijsten heeft men ooit berekend dat de aarde nu bijna 6.000 jaar oud moet zijn. Om precies te zijn: 5.770 jaar.

Daar komt nog bij dat de bloedband in het oude nabije oosten de hechtste band was die er bestond. Ook niet geheel onbelangrijk in het kader van ons thema. Het volk van Israël is dus gebouwd op bloedverwantschap, Goddelijk ingrijpen en is ontstaan door list en bedrog.

Jezus heeft uiteraard ook zo'n geslachtslijst. Daarmee aangevende dat Michael geheel en al in de

traditie van het Joodse volk staat. Hij heeft dat zelf ook nooit ontkend of zich er tegen afgezet, wel tegen de uitwassen en tegen de fundamentalisten die op grond van de verhalen en de wet van Mozes zich zaken toe-eigenden die niet gerechtvaardigd waren.

Deze geslachtslijst van Jezus bevat vanaf Abraham, de eerste aartsvader, 42 generaties, om precies te zijn verdeeld in 3 keer 14 generaties. Als dit nader bekeken wordt, dan zijn er 14 generaties van Abraham tot aan koning David; 14 generaties van koning David tot aan de Ballingschap en 14 generaties vanaf de Ballingschap tot aan Jezus.

Nu zijn getallen in de Bijbel vaak meer dan een rekenkundige eenheid: een getal heeft een symbolische waarde. Zo heeft het getal drie de waarde van de de Goddelijkheid. In de Christelijke kerk is dat ook zo denk maar aan de drie-eenheid (Vader-Zoon-Geest). Die drie-eenheid zien we ook in het Urantia Boek. We kennen ook spreekwoorden waarin dat terugkomt zoals: alle goede dingen komen in of bestaan uit drieën.

In deze opsomming van de geslachtslijst van Jezus zit het getal drie en het getal veertien, veertien is twee keer zeven. Het getal zeven is het getal van de volheid: een Goddelijk getal want: God schiep de aarde en hemel in zes dagen en de zevende dag rustte Hij. Dus het getal van de volheid komt maar liefst zes keer voor. Zes is dan ook nog eens twee keer drie. In het getal 42 zit, als je de getallen 4 en 2 bij elkaar optelt, het getal zes, weer twee keer drie. Zo kan er ook gegoocheld worden met het getal twaalf (bijvoorbeeld vier keer drie en als je vier en drie bij elkaar optelt, krijg je weer zeven). Denk ook aan de twaalf stammen van Israël en de twaalf apostelen (als je 1 en 2 bij elkaar optelt, krijg je weer drie). Op die getallenleer ga ik verder niet in want dat vergt een studie op zich. Misschien een thema dat op een volgend verjaardagsfeest onder loep genomen zou kunnen worden.

Denk niet dat dit allemaal toeval is want de Bijbelschrijver maakt heel bewust gebruik van dit soort symboliek. Verder zit in de voorvaders van Jezus, ook niet onbelangrijk, de grote koning David. Daarmee is het Bijbelwoord van Jesaja vlees geworden. Ik citeer:

Jes. 7:13

“Dan zegt hij:

hoort toch, huis van David,
is het u te weinig om mannen te vermoeien
dat ge zelfs mijn God vermoeit?-

7:14

daarom geeft mijn Heer, hijzelf,
aan u een teken:
zie, de jonge vrouw
zal zwanger worden en een zoon baren,
en roepen zal zij als zijn naam:
Imanoe El,- met-ons-is-God! vervuld

Uit deze deze passage blijkt dat de verwachte Messias uit Bethlehem, uit het huis van koning David, zal komen. Dat Jozef slechts onrechtstreeks via een adoptie zes generaties terug familie van koning David is, is slechts een onbeduidend detail. Maria kan dan nog meer aanspraak maken op bloedverwantschap en bloedverwantschap was in die tijd zoals reeds eerder vermeld het allerbelangrijkste.

In het Urantia Boek zit dat als volgt in elkaar: Jezus is de oudste zoon van Maria en Jozef. Maria is in

onze, vertaalde, Bijbel geportretteerd als maagd maar dat is zo goed als zeker een al dan niet bewuste vertaalfout want maagd kan ook met jong meisje of jonge vrouw vertaald worden. Het was in die tijd zeer gebruikelijk dat meisjes huwbaar werden geacht na hun eerste menstruatie (binnen bepaalde kringen in het midden en verre oosten en in Afrika en in sommige Aziatische landen, dus in een groot deel van de wereld is dat nog steeds zo) dus trouwden meisjes al op heel jonge leeftijd. Bovendien werden alle hooggeplaatste personen een maagdelijke geboorte toegedicht: van de Egyptische Farao's en Romeinse keizers tot aan beroemde legeraanvoerders. Jezus was dus in niet onbeduidend gezelschap.

In de nieuwste bijbelvertalingen zowel in de Nieuwe Bijbelvertaling als in die van Anne van der Meiden en in die van Pieter Oussoren, staat wel degelijk jonge vrouw en is deze faux-pas dus recht gezet.

Jezus is dus de oudste en later zelfs de kostwinnaar van het gezin nadat zijn vader Jozef op zo dramatische wijze overleed bij de bouw van een huis, na de val van een takelwerktuig.

Het gezin wordt na de geboorte van Jezus uitgebreid met vijf broers: Jacobus; Simon; Jozef; Judas en Amos en drie zussen: Myriam; Martha en Ruth.

In deze lijst van Jezus komen dus vrouwen, namelijk zussen voor. In de lijsten van de aartsvaders komen vrouwen niet of nauwelijks voor. Alleen Dina wordt opgevoerd als dochter van Jacob en Lea en dat alleen maar omdat zij in Genesis 34 wordt verkracht waarna de broers op gruwelijke wijze wraak nemen. Een voetnoot als het ware, meer niet.

In het Urantia Boek tellen vrouwen volop mee en doen ook volop mee. Denk maar eens aan het vrouwenkorps dat tijdens de laatste dagen van Jezus' leven een zeer belangrijke rol had.

Terug naar de familie: om daar zicht op te krijgen is het goed om te weten wat onder familie wordt verstaan.

Bij haar geboorte kreeg mijn vrouw de namen: Maria, Christine Josephine. Goed katholiek dus. Mijn schoonmoeder vertrouwde me toe dat dat de namen van het Heilig Huisgezin, ook wel de Heilige Familie genoemd, zijn, namelijk: Maria; Christus en Jozef.

Zo beschouwd is het begrip familie verengd tot een gezin met ouders en kinderen. In Twente, waar ik vandaan kom, kent men ook nog steeds het grootgezin als familie. Vroeger was het zo dat de oudste van het gezin of geestelijke werd of de boerderij overnam, i.v.m erfrecht. Ieder gezinslid erfde namelijk zijn deel van het land, en daarom mochten de andere broers en zussen niet trouwen want het familiebezit zou door de steeds maar verdere opdeling zo klein worden dat niemand er nog meer een broodwinning uit kon halen. Zo woonden ouders, kinderen en kleinkinderen hun hele leven lang op de boerderij. Later kregen de kinderen een eigen afgescheiden gedeelte en tot op de huidige dag van vandaag is dat in sommige families nog steeds zo. Het is ook te zien aan de bouw van de boerderij. In andere delen van het land zal dat niet veel anders geweest zijn.

Tegenwoordig is het begrip familie dus verengd tot het gezin. Ten tijde van de zelfschening van Jezus was zoals reeds eerder gezegd: bloedverwantschap het hoogste goed. Jezus noemt God ook zeer regelmatig: Abba, Vader, refererend aan bloedverwantschap. En ook wij hebben het vaak over God de Vader.

Maar bloedverwantschap hield ook neven en nichten en ooms en tantes in, zoals dat bij ons ook geval was. Zo ontstonden hele stammen of clans die allen met elkaar via de bloedlijn verwant waren. Gezien de geslachtslijst van Jezus stamde hij rechtstreeks van Abraham af en stond dus zoals reeds

gememoreerd, stevig in de Joodse traditie.

Jezus' eerste taak was dan ook om, na de dood van zijn aardse vader, te zorgen voor zijn bloedverwanten, althans zijn moeder en broers en zussen. Dat is dan ook de reden waarom hij zo laat aan zijn missie begon. Eerst moest hij ervoor zorgen dat het in het gezin waar hij uit kwam alles op rolletjes liep. Dat ging niet van een leien dakje en zo heeft hij letterlijk in het zweet zijns aanschijns voor zijn familie gezorgd. Ondanks dat hij hard moest werken had hij oog en oor voor de noden van zijn gezinsleden. Ook voor een spelletje had hij altijd tijd en als zijn jongste zus Ruth bij hem kwam, was hij altijd geduldig en had alle tijd voor haar. Zij en hij zijn altijd dol op elkaar gebleven.

Nadat hij de zorg voor de familie met een gerust hart kon overlaten aan zijn broer Jacobus, trekt hij de wereld in en na een oriëntatieperiode en vele reizen werd het tijd dat hij in de openbaarheid trad.

Tijdens dat openbare leven schuwde hij de controversen niet. Niet om te provoceren maar om de zaak van zijn Vader en het Koninkrijk. Daarmee haalde hij de woede van de machthebbers op de hals en was hij zijn leven niet meer zeker.

Op 22 mei in het jaar 29 Onzes Heren als hij aan zijn afscheidsrede bezig is, gebeurt te Kafarnaüm het volgende, ik lees voor:

Verhandeling 154, paragraaf 6: De familie van Jezus arriveert

(1721.1) 154:6.1 Rond acht uur deze zondagmorgen arriveerden vijf leden van Jezus' aardse familie ter plaatse, in gevolge de dringende oproep van de schoonzuster van Judas. Van de gehele aardse familie van Jezus was er maar één, Ruth, die steeds met geheel haar hart in de goddelijkheid van zijn missie op aarde bleef geloven. Judas en Jacobus en zelfs Jozef, hadden nog veel van hun geloof in Jezus behouden, maar zij hadden hun betere oordeel en werkelijke geestelijke neigingen door trots laten verstoren. Maria stond eveneens in tweestrijd tussen liefde en vrees, tussen moederliefde en familietrots. Ofschoon zij door twijfel werd gekweld, kon zij het bezoek van Gabriël vóór de geboorte van Jezus toch nooit geheel vergeten. De Farizeeën hadden zich beijverd Maria te overtuigen dat Jezus buiten zichzelf was, gestoord. Zij drongen er bij haar op aan met haar zonen mee te gaan en te trachten hem te doen afzien van verdere pogingen om in het openbaar als leraar op te treden. Zij verzekerden Maria dat de gezondheid van Jezus spoedig zou instorten en dat er alleen oneer en schande over de gehele familie zou komen als men hem zijn gang liet gaan. En dus gingen zij, toen het bericht van de schoonzuster van Judas kwam, alle vijf meteen op weg naar het huis van Zebedeüs; ze waren allen bij elkaar gebleven bij Maria thuis, waar ze de avond tevoren met de Farizeeën hadden gesproken. Ze hadden tot laat in de avond met de leiders uit Jeruzalem gepraat en waren er allen min of meer van overtuigd dat Jezus zich vreemd gedroeg, dat hij zich al een tijd lang vreemd gedragen had. Ruth bleef volhouden, ook al kon zij niet al zijn gedragingen verklaren, dat hij zijn familie altijd goed had behandeld en zij weigerde in te stemmen met het plan te trachten hem van verder werk te doen afzien.

(1721.2) 154:6.2 Op weg naar het huis van Zebedeüs bespraken zij deze zaken onder elkaar en kwamen overeen dat zij zouden proberen Jezus over te halen met hen mee naar huis te gaan, want, zei Maria: 'Ik weet dat ik invloed op mijn zoon zou hebben als hij weer thuis wilde komen en naar mij zou luisteren.' Jacobus en Judas hadden geruchten gehoord over de plannen om Jezus in hechtenis te nemen en naar Jeruzalem te brengen om terecht te staan. Zij waren ook bang voor hun eigen veiligheid. Zo lang Jezus populair was geweest bij het volk, had zijn familie de zaken op hun beloop gelaten, maar nu de mensen uit Kafarnaüm en de leiders uit Jeruzalem zich plotseling tegen hem gekeerd hadden, begonnen zij maar al te duidelijk de druk te voelen van het veronderstelde eerverlies door hun beschamende positie.

Hier sla ik een gedeelte over en vervolg:

(1721.4) 154:6.4 Toen zij bij het huis van Zebedeüs aankwamen, was Jezus juist midden in zijn afscheidsrede tot de discipelen. Ze probeerden het huis binnen te komen, maar het was stampvol. Ten slotte vonden zij een plaats op de achterveranda en lieten een boodschap voor Jezus doorgeven van de ene persoon naar de andere, zodat deze hem ten slotte fluisterend werd overgebracht door Simon Petrus, die de rede van Jezus hiervoor onderbrak en zei: 'Zie, uw moeder en uw broers staan buiten en zijn zeer verlangend met u te spreken.' Het kwam niet bij zijn moeder op dat deze mededelingen bij zijn afscheid zeer belangrijk waren voor zijn volgelingen, en evenmin wist ze dat er elk moment een einde kon komen aan zijn toespraak door de aankomst van degenen die hem kwamen arresteren. Zij dacht werkelijk dat Jezus na zo'n lange, duidelijke verwijdering, gezien het feit dat zij en en zijn broers zo welwillend waren geweest daadwerkelijk naar hem toe te komen, zou ophouden te spreken en naar hen toe zou komen zodra hij het bericht doorkreeg dat zij op hem wachtten.

(1722.1) 154:6.5 Eens te meer kon zijn aardse familie niet begrijpen dat hij zich moest bezighouden met de zaken van zijn Vader. En dus voelden Maria en zijn broers zich diep gekrenkt toen hij, niettegenstaande dat hij zijn toespraak onderbrak om de boodschap aan te horen, niet naar buiten snelde om hen te begroeten. Zij hoorden zijn welluidende stem op luidere toon zeggen: 'Zeg tegen mijn moeder en mijn broers dat zij niet bezorgd om mij behoeven te zijn. De Vader die mij in de wereld gezonden heeft, zal mij niet in de steek laten; evenmin zal mijn familie enig kwaad overkomen. Zeg hun moed te houden en hun vertrouwen te stellen in de Vader van het koninkrijk. Maar wie is, per slot van rekening, mijn moeder en wie zijn mijn broeders?' En zijn handen uitstreckende naar al zijn discipelen die in de kamer bijeenwaren, zei hij: 'Ik heb geen moeder; ik heb geen broers. Zie mijn moeder en zie mijn broeders! Want een ieder die de wil van mijn Vader in de hemel doet, die is mijn moeder, mijn broeder, en mijn zuster.'

(1722.2) 154:6.6 En toen Maria deze woorden hoorde, viel ze flauw in de armen van Judas. Ze droegen haar naar buiten, de tuin in, om haar bij te brengen, terwijl Jezus de slotwoorden van zijn afscheidsboodschap uitsprak. Daarna zou hij naar buiten zijn gekomen om met zijn moeder en broers te spreken, maar een koerier kwam in haast uit Tiberias aan met het nieuws dat de gerechtsdienaren van het Sanhedrin op weg waren met een machtiging om Jezus te arresteren en hem naar Jeruzalem te voeren. Andreas nam deze boodschap aan en onderbrak Jezus om hem dit te zeggen.

Einde passage. Doordat Jezus haastig moet vertrekken krijgt hij niet meer de kans om te zeggen wat hij werkelijk voor zijn familie voelt en hoe zij zijn boodschap moeten duiden. Het eind van deze paragraaf gaat dan als volgt:

(1723.3) 154:6.12 Tegen David Zebedeüs zei hij echter, toen hij op deze haastige vlucht in de boot stapte: 'Zeg tegen mijn moeder en mijn broers dat ik hun komst op prijs stel en dat ik de bedoeling had hen te ontmoeten. Druk hen op het hart geen aanstoot aan mij te nemen, maar liever te zoeken naar kennis van de wil van God en naar genade en moed om die wil te doen.'

Nog geen jaar later, op 7 april A.D. 30, wordt Jezus gruwelijk vermoord en was het over, dacht men.

Uit het voorgaande blijkt dat Jezus de familie hoogacht maar meer nog en belangrijker vindt hij het de wil van de Vader te doen, want zij die de wil van de Vader doen, is pas echte familie en dat heeft niets met bloedbanden te maken.

De uitspraak van Jezus: *“Ik heb geen moeder; ik heb geen broers.”* komt keihard over. Zo hard dat zijn moeder bij het horen van die woorden flauw valt. Wat daarna komt is echter nog veel belangrijker: *“Zie mijn moeder en zie mijn broeders! Want een ieder die de wil van mijn Vader in de hemel doet, die is mijn moeder, mijn broeder, en mijn zuster.”*

De familie in het vlees hoeft je familie niet te zijn. Bloedbanden garanderen geen familie, hooguit een familieband. Die schokkende uitspraak: *“Ik heb geen moeder; ik heb geen broers.”* druiste totaal in tegen de Joodse traditie en het Joodse geloof. Sterker nog: het zette het bestaan van de hele natie op het spel. Die was namelijk zoals ik uit de doeken heb gedaan, gebaseerd op bloedverwantschap. Daar zal Maria bij het horen van die publiek gedane uitspraak niet aan hebben gedacht. Zij voelde het waarschijnlijk als een dolksteek in haar hart. Misschien was de enige die hem een klein beetje begreep zijn zus Ruth want zij is al die tijd in onvoorwaardelijk in hem blijven geloven en: *“een ieder die de wil van mijn Vader in de hemel doet, die is mijn moeder, mijn broeder, en mijn zuster.”*

Ik dank u voor uw aandacht.